

Parlamentarismens offer

Hinke Bergegren

1905

I november, då den blågula flaggan utan den klädande sillsallaten hissades, annonserades i Ystads tidningar ett upprop så lydande:

Genom lag

som träder i kraft den 1 november skall vår gamla, blågula flagga åter blifva den symbol, under hvilken svenska folket skall känna sig som ETT.

Då vi stå nära en historiskt minnesrik dag, Gustaf Adolfs-dagen - den 6 november - synes det vara lämpligt att å sagde dag och på bestämdt klockslag i vår stad låta flaggan för första gången allmänt hissas i topp. I det vi tillåta oss uppmana härtill, vilja vi samtidigt upplysa därom, att hos vederbörande skolföreståndare anhållits, att all skolungdom den dagen må få ledigt, för att vid middagstiden deltaga i flaggans högtidliga hissande å stadens rådhus samt därvid med unison sång gifva uttryck åt de känslor, som vid ett sådant tillfälle måste fylla svenska bröst.

Ordningen för högtidligheten skulle i hufvuddrag blifva denna:

1. Samling å Storgorget kl. 1 e.m.
2. Fosterländsk unison ång med ackompagnemang af Skånska Dragonregementets musikkår.
3. Flaggan hissas å Rådhuset!
4. Folksången sjunges unisont med ackompagnemang.
5. Fästgudstjänst i S:t Maria kyrka för äldre samt fosterländskt föredrag i S:t Petri kyrka för skolungdomen.

Ystad den 31 oktober 1905.

Z.Ahlin. G.M. Björnstjerna. Bror Geijer. L.M. Neuman.
C. Ottergren. Berndt Petersson. John Tengberg. F.W. Thorsson.

Att »herrarna» och chauvinisterna i Ystad hittat på sådan komedi är ju fullt i stil med allt öfverklassens görande och låtande, som ju icke går ut på annat än att bedraga folket. Att bland uppropets undertecknare träffa en präst, en högre militär o.s.v, kan alltså icke förundra någon; men nog häpnar man, när man hör att undertecknaren F.W. Thorsson är - den s.k. socialdemokratiska riksdagsmannen. Det är minsann humbug så det förslår. Maken har nääpeligen något parti att uppvisa.

Det är så hutlöst handladt af hr Thorsson och så oförsvärigt, att han därmed utan vidare har förverkat det gamla goda namn han som socialist ägt. Är han hederlig, kallar han sig numera: f. d. socialdemokraten eller om han till hvad pris som helst måste behålla »något revolutionärt», kan han ju rätt fram nämna sig: den socialdemokratiska kryparen.

Nej, invända de som känna honom bättre, han är helt rätt och slätt en framåtgående man. Sådan som en äkta uppkomlingssocialdemokrat skall vara. I de dagar, då han skulle komma upp sig bland sina bröder, skref han om tockna där upptåg, han själf nu icke skäms att stå i spetsen för, mycket hårda ord. I Ystad firades 300-årsdagen af Gustaf II Adolfs födelse. I »Arbetet» för den 13 dec. 1894 skref hr Thorsson:

»I söndags börjades det redan på morgonkulan. Alla stater och kårer skulle gå i kyrkan. Alla, som hade någon uniform, buro den, andra däremot hade klädt sig i höga hattar. Men en och annan tycktes se ut som han skämdes att spela statist i detta komedispel. Hela dagen flaggades med den blågula och vi protesterade mot galenskapen genom att hänga ut socialdemokratiska föreningens röda fana. På kvällen demonstrerade latinpojkar från skolan till torget, där de sjöngo fosterländska sånger och hurrade, då rektor »Justus» utbrakte ett lefve för hjältekungen. - - - - - Arbetareföreningen visade sig så pass klok, att den hvarken deltog i flaggningen eller i illuminationen. I

stället hade föreningen rekirerat red. Danielsson att hålla föredrag öfver Gustaf Adolfsminnet. Tiderna ändra sig och Ystads arbetareförening med dem.

Den fordom så ateistiskt sinnade »Ystads Allehanda» har gripits mycket hårdt af det högtidliga firandet. - - -
- Ja, det är rent förskräckligt, hvilken makt religionen ändock är. Den ene syndaren efter den andre faller nu till fota. Det är icke allenast själfva tidningen, som gått till Canossa, äfven sättarna har blifvit smittade. I tisdagens nummer se vi, att en af dem, på ett tempelmöte tolkat den store kungens förtjänster. Utveckla redaktör och sättare sig fortfarande i samma riktning, lär det ej dröja länge förrän fosterländska förbundet sluter dem i sina armar.»
Detta är ju beska piller, som böra smaka hr riksdagsmannen, sedan också han krupit till Canossa, fallit till fota, smittats af öfverklassdräggens lumpna konstler!

Med anledning af kungens 25 årsjubileum skref hr Thorsson (i »Arbetet» för den 21 sept. 1897.)

»När detta läses är jubileumshumbugen öfverstånden. Den var i Ystad vederbörligen uppstyltad och utstofferad. - - - - På lördagsaftonen hade ett 40-tal cyklisterna dagen till ära försett sina »trillepettrar» med kulörta lyktor och företogo i denna belysning en åktur genom staden. I teten gumpade gymnastiklärare Bergkvist och efter honom kom en brödkörare med kungabilden midt i planeten. Bland andra bemärkta personligheter upptäckte jag gördelmakare K. Nyman, f.d. socialdemokrat, som nu sadlat om och gumpar omkring som kungadyrkare. - - - - - Nu kommer det ömkligaste i hela kungaffäsket - fackeltåget. Det skred fram åt Stora Östergatan och upp på stortorget, bildande en ring omkring musikestraden, och så höll stadens borgmästare ett varmhjärtadt och stämningsfullt föredrag, som varade i 2 minuter och 7 sekunder. Jag hörde icke mer af föredraget än »svenska folket» och »konung oskar den andra», och så hurrade fackelbärande, anförda af kassör Wretman, cyklisterna af Karl Nyman och de andra skrikhalsarna af rektor Neuman. Dragonmusiken blåste kungssången, och nu hade jag fått alldeles nog af humbugen, hvarför jag i största hast begaf mig ut till Folkets park föra tt deltaga i murarefackföreningens årsfest, som alla inte var rojalistisk men så mycket mer värdig vakna arbetare.»

Då talade alltså hr Thorsson om en f.d. socialdemokrat, som sadlat om, han skref: kungssången, nu heter det: folksången. Nu, sedan han kommit upp på sina bröder och söker komma in bland bedragarna. Ja, han står där redan med båda fötterna, då han kan vara med dem om ett sådant bedrägeri mot proletärerna, som ofvan anförda aktstycke i själfva verket är. Lika mycket humbug, som de fester hr Thorsson själf så skarpt klandrat.

En uppåtsträfvande man och en humbug! Och hur har han blifvit det? Jo, det är riksdagssmutsen som anfrätt ahns förut friska syn och ärlighet. Det är åtminstone min tro. Och bl.a. därför håller jag också fast vid, att arbetarpartiet icke skall taga del i det farliga riksdagsskojet.

Det Anarkistiska Biblioteket

Hinke Bergegren
Parlamentarismens offer
1905

Tidningen Brand #12 1905

sv.anarchistlibraries.net